

LBRIS

We know
books

HEBA AL-WASITY^o
WEAVINGSHAW^o

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

Capitolul 1

Sfântul Tăcerii

– Spune-mi cum să-l găsesc pe Sfânt!

Bătrâna o privi intens preț de mult timp, cu ochii mijiiți, cu buzele uscate țuguiate. Fără să-și coboare ochii, trase încet din pipă.

– Ai ceva de mărturisit, Leena?

Leena se făcu mică, deși bătrâna uscățivă nu reprezenta o amenințare pentru ea.

– Margery... începu Leena, apoi se opri, simțind cum îi scădea convingerea. Nu încerc decât să-l caut.

Mai repede decât ar fi crezut că se putea mișca la o vârstă atât de înaintată, Margery își înfipse unghiile galbene în antebrațul Leenei.

– Nimeni – și bagă la cap, *nimeni!* – nu se duce să-l vadă pe Sfânt fără un motiv! mârâi Margery. Vrei să faci un ban, fetițo? Vrei niște zorzoane strălucitoare? O strângea atât de tare, că îi lăsa vânătăi. Nu îl căuta!

Leena nu răspunse, pentru că, nu pentru prima oară, altceva îi distrase atenția. Privirea îi alunecă spre un punct în spatele umărului lui Margery și rămase cu ochii ațintiți acolo o secundă prea mult. Când Margery se întoarse să se uite, nu văzu nimic – doar un perete de pe care se cojea tapetul.

– La ce te uiți, fetițo? întrebă Margery.

Leena tresări, apoi scutură din cap.

Privirea Leenei cercetă interiorul casei lui Margery, care era direct lipită de a ei. Fiecare casă era o replică exactă a celeilalte – joasă și lipită de restul, cu ferestre puține și un șemineu abia funcțional, iar singura sursă de apă era o pompă aflată în curte.

Bătrâna trăia aici de când își putea aminti Leena, singura locuitoare din aceste spații înghesuite, pline de case lipite una de alta, care nu era refugiată din Algaraa. Spre deosebire de Leena, ai cărei părinți fugiseră din calea războiului civil cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, înainte de a se stabili cu greu în Morland, Margery era o localnică get-beget, morlandeză din cap până-n picioare.

Leena nu credea că bătrâna se aventurase măcar o singură dată mai departe de Golborne, capitala Morlandului, sau mai departe de limita propriei case în ultima vreme, de când picioarele umflate abia dacă o mai purtau peste treapta de la intrare.

În ciuda lipsei de mobilitate a lui Margery, Leena nu îndrăznea niciodată să o întrebe cum reușea să aibă întotdeauna la îndemână o sursă constantă de Fum Negru.

Ori de câte ori bătea la ușa bătrânei, Leena era mereu întâmpinată de aceeași imagine: Margery aplecată peste o narghilea, cu ochii înroșiți de la fumul înecăcios, cu mâinile străbătute de vene albastre tremurându-i, în așteptarea următorului puf.

– Rami nu e bine. O să... Leena nu-și termină propoziția. *Trebuie să-l văd pe Sfânt.*

– Fratele tău?

Fu nevoie de un efort uriaș din partea Leenei ca să-și păstreze vocea calmă, în timp ce groaza îi pătrundea până în oase la simpla rostire a numelui bolii:

– Are tusea coșarului. Margery se retrase, lăsând semne în formă de semilună pe pielea Leenei. Am avut-o și eu cândva. Abia am supraviețuit.

Leena știa asta, altfel nu ar fi îndrăznit niciodată să intre în casa lui Margery și să aducă boala între pereții ei. Tusea coșarului nu o făcea decât o dată și niciodată după – dacă supraviețuiai. *Baba* spusese cândva că Leena o contractase și ea în copilărie, în tabăra de refugiați, și că îi fusese atât de rău, încât supraveghetorul

taberei îi spusese maică-sii să înceapă să-i coasă giulgiul, pentru înmormântare.

– Înțelegi, deci, că îngrijorarea mea este întemeiată. Leena trase de un fir care-i atârna din tivul fustei. Trebuie să mă duc să-l văd pe Sfântul Tăcerii.

– Nu – nici măcar *asta* nu e îndeajuns. Margery înghiți cu greu. Ce secrete poate avea o fătucă proaspătă, așa ca tine? Sfântul Tăcerii nu acceptă bârfe de pe băncile școlii.

Încă o dată, privirea Leenei alunecă spre spațiul gol din spatele umărului lui Margery.

– Nu ai auzit ce se spune despre Sfânt? întrebă din nou Margery și Leena îngheță.

Firește că auzise zvonurile; toată lumea le auzise. Era primul dintre cei ca el care plătea pentru secrete; cu cât mai rușinos era ce-i divulgai, cu atât era mai mare prețul. Dar, până și cele mai banale mărturisiri, care ar fi părut inutile pentru oricine, tot aduceau ceva bănuți. Așa că, la început, oamenii din oraș – inclusiv Leena – crezuseră că era un act caritabil: încă un așa-zis filantrop care-și făcuse averea în fabrici sau în războaiele de peste graniță și se hotărâse să *dea înapoi*. Un binefăcător care sosise din senin în orașul ăsta înnegrit de funingine cu opt ani în urmă și care avea să dispară la fel de brusc.

Deși numele lui era St. Silas, i se spunea de cele mai multe ori *Sfântul Tăcerii*¹ – un joc de cuvinte, după cel mai vechi sfânt al țării, ale cărui statui dărăpănate încă le întâlneai peste tot prin fața catedralelor și în cimitire. Un sfânt care, cândva, dăduse binecuvântări la schimb pentru păcate, pe vremea când Golborne nu era decât o așezare modestă, nu o metropolă construită din fum și lăcomie.

Nimeni nu se mai ruga acum la vreun sfânt.

Oamenii voiau pâine, nu izbăvire.

Dar, dacă acest nou Sfânt al Tăcerii, asemenea celui care purtase înainte acest nume, era dispus să ofere bani pentru câteva secrete mărunte – *prostul de el!* –, de ce să-l oprească?

¹ În engleză, în original, *Saint of Silence* (n.tr.)

Devenise repede evident că nu era vorba despre milă.

Și că Sfântul nu era prost.

Zvonurile începuseră să se înmulțească. Cei care-i mărturiseau secretele se întorceau *schimbați*, ca și cum disperarea și groaza s-ar fi instalat în ochii lor. Alții – cei despre care St. Silas susținea că făcuseră confesiuni mincinoase – se întorceau cu limba tăiată. Sau cu coastele rupte. Cu un X însângerat tăiat peste gură, cu marginea buzelor sfâșiată și marcată cu steaua Sfântului.

Unii nu se mai întorceau deloc.

Leena știa toate astea, dar inima ei era deja atât de apăsată de moarte și de pierderi, încât nu ar fi suportat să-și îngroape un frate. Știa toate astea – dar, chiar și așa, alegea să-l caute pe Sfânt.

Margery observă schimbarea de pe chipul ei: ridicarea subtilă a bărbiei, hotărârea care-i apropie sprâncenele negre. Bătrâna coborî vocea:

– Ți amintești ce i-a făcut domnului Jamil?

Gândurile Leenei se înfiorară la amintirea bărbatului care locuise cândva la două uși distanță. Și el fusese tot refugiat, fugise din Algaraa în același timp cu părinții ei.

Își amintea că *Baba* nu avea încredere în domnul Jamil; toată lumea din micul lor cartier știa că domnul Jamil fusese informator pentru poliția lui Malik. Se zvonea chiar că-și denunțase propriul nepot pentru că ascundea pamflete ale Partidului Eliberării.

Nepotul fusese luat, apoi îl găsiseră câteva săptămâni mai târziu, cu mințile pierdute din cauza torturii.

Leena auzise că Malik îi trimisese domnului Jamil o oaie sacrificată pentru gestul lui de loialitate – o raritate, într-o țară devastată de foamete.

Când în Algaraa izbucnise războiul și Partidul Eliberării începuse să prindă putere, domnul Jamil fugise în Morland, de teamă să nu fie capturat și pedepsit de rebeli pentru serviciile cumplite aduse lui Malik.

Baba, eternul revoluționar, îi avertizase pe Leena și pe Rami să se țină departe de domnul Jamil, spunând că cei care se întorc

împotriva conaționalilor în propria țară nu vor ezita să o facă și pe pământ străin.

Baba nu se înșelase.

Leena n-avea să uite niciodată cum arătase domnul Jamil după ce-l vizitase pe Sfânt, cu patru ani în urmă. Îl găsiseră de dimineată, prăbușit pe treptele de la intrare. X-ul care-i tăia gura sângera roșu aprins, trupul frânt îi zvâcnea spasmodic. „Nu am mințit“, îngăimase printre suspine, în timp ce *Baba* și alți câțiva bărbați îl căraseră în casă. „Jur că nu l-am mințit pe Sfânt.“

Se apucase de băut la scurt timp după aceea. Serios. Într-una dintre bețiile lui crunte, îi mărturisise lui *Baba* că se gândise că nu avea ce rău să se întâmple dacă-i spunea Sfântului câteva neadevăruri mărunte despre vecini, ca să-și mai potolească foamea care îl chinuia.

În acel moment, burta domnului Jamil era deja umflată din cauza alcoolului și albul ochilor îi îngălbenise.

În primăvară, era mort.

– Îmi amintesc, spuse Leena cu voce controlată, deși capul îi vâjâia. Tu l-ai căutat vreodată pe Sfântul Tăcerii?

Margery învârti pipa între degete. În cele din urmă, încuviință din cap.

– Totuși, pentru mine nu a fost un act de eliberare. A fost o socotală. Parcă a fost moarte... Rămase cu o privire pierdută în ochii umezi de reumatism. Coșmarurile care au urmat... *Nici măcar nu m-a atins*, dar simplul act al mărturisirii... parcă mi-ar fi scos măruntăiele... lăsându-mă apoi să putrezesc... Bătrâna trase lung și cu disperare din pipă și pleoapele îi tremurară sub efectul drogului. Unii spun că maică-sa e demon.

– *Demon?*

Leena ridică din sprâncene. Spiritualitatea pălise în Morland odată cu apariția fabricilor, lăsând în urmă bănci aproape goale în biserici și catedrale bântuite, însă unii încă se agățau de credința în sfinți, demoni și blesteme.

Algaraanii se temeau de rău sub un alt nume. Leena crescuse cu povești despre duhuri și chiar și acum dormitorul ei era plin de talismane în formă de ochi care să le alunge.

Leena nu avea timp să se gândească prea mult la existența duhurilor, a demonilor sau chiar a sfinților, dar tot ce știa era că nici unul dintre aceștia nu o ajutase să supraviețuiască.

Un licăr ușor amuzat sclipi în ochii ei.

– Ori e sfânt, ori e demon? Nu poate fi și una, și alta.

Buzele lui Margery se subțiară.

– Nu râde de lucruri pe care nu le înțelegi!

Cu mâinile tremurânde, scoase din corsaj un șnur, de care era atârnat un idol, în timp ce murmură din vârful buzelor o rugăciune care să alunge răul. Leena se uită la figurina micuță din lemn, care înfățișa o femeie ținând în mână o ramură de măslin. Nu-și amintea cărui sfânt îi corespundea imaginea, dar, din felul în care Margery strângea efigia, era evident că-i oferea un oarecare confort.

Leena nu o considerase niciodată pe Margery o femeie evlavioasă. Puțini mai credeau astăzi în relicve vechi. Chiar și așa, lăsă capul în jos, cerându-și scuze dacă o supăraseră.

– Nu îl căuta! șuieră Margery din nou, întrerupând-o.

– Nu am de ales...

– Întotdeauna ai de ales. Nu alege greșit!

De data asta, Leena fu cea care apucă brațul bătrânei, simțindu-i pielea ca de hârtie fragilă sub strânsoarea ei.

– O să îl găsești! Cu sau fără ajutorul tău. Așa că lasă predicile și spune-mi ceva care să mă ajute! Nu-mi permit să mai pierd timpul.

Margery o privi pe Leena vreme îndelungată: trăsăturile maronii, tipic algaraane, sprâncenele ferme, obrajii supti, ochii întunecați, care nu puteau ascunde nici măcar o emoție.

– Chipul tău trădează prea mult, șopti Margery, aproape pentru sine. O minciună ar părea străină pe fața ta. Să nu încerci să minți!

– N-o să încerc.

Bătrâna își duse o mână tremurândă la frunte.

– Este în Cartierul de Nord... Pieptul subțire îi sălta de emoție în timp ce-i dădu indicațiile exacte. Mai suflă un nor de fum

și o umbră rozalie îi apără pe obrajii scofâlciți înainte să continue, cu voce leneșă: *Ce nu se învață din leagăn...*

– ... *Va fi învățat prea târziu. Mulțumesc!*

Leena se ridică să plece, dar vocea bătrânei o opri.

– Nu-l minți, Leena! o avertiză încă o dată Margery.

Din nou, Leena privi spre colțul camerei.

Din nou, Margery întoarse capul să se uite. *Nimic.*

– Doamna Khalid, de alături, îmi spune că ești nebună, fetițo, zise Margery, privind-o cu ochii mișiți. Deja ai pierdut un loc bun de muncă din cauza... *excentricităților* tale. Până unde o să te lași să cazi?

Leena fusese însoțitoarea unei doamne distinse, pe vremea când încă părea să aibă un viitor. Fugise de acea viață când circumstanțele se schimbaseră și își dăduse seama că doamna nu i-ar fi putut tolera ciudățeniile. Dacă aristocrații i-ar fi observat comportamentul bizar, risca să se trezească închisă într-un azil. Acum, în loc de însoțitoare a unei doamne distinse, Leena era subiect de bârfă pentru cotoroaște bătrâne, rușinea străzii lor, un avertisment pentru toți părinții imigranți îl legătură cu pericolul de a-și educa prea mult fetele.

Ochii Leenei aruncau fulgere.

– Până când n-o să mai am unde să cad.

Leena cunoștea orașul ca pe dosul propriei palme, chiar și la amurg.

După ce *Baba* fusese luat, cutreierase străzile fie căutând de lucru, fie uitându-se după Rami. Își găsisese adeseori fratele în colțurile întunecate frecventate de Hainele Negre. Trecu și acum pe lângă trei membri ai bandei, pe treptele unui bordel bine cunoscut, învârtindu-se pe lângă o femeie cu ochii obosiți și buzele vopsite, fiecare dintre ei fumând țigări importate din Algoraa.

Hainele Negre se opriră din vorbit când o văzură, privind-o în timp ce Leena încerca să treacă pe lângă, cât mai repede posibil. Rami îi spusese cândva că fiecare membru al bandei Hainele

Negre avea un cuțit în mânecă, așa că își ținu capul plecat, ca să nu atragă atenția.

Chiar și așa, unul o recunoscuse, probabil o văzuse odată când îl târâse pe Rami acasă – de obicei de guler, în timp ce urlau unul la altul.

– E bine frate-tău? strigă cel din partea stângă – un băiat înalt și pistruiat, cu o șapcă trasă peste urechi. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

Leena nu răspunse și grăbi pasul, deși simțea o înțepătură într-o parte.

Băiatul continuă și vocea lui avea acum o notă zeflemitoare:

– A ratat o bătaie. Domnului Orley n-o să-i placă dacă mai ratează una.

Îi simți privirea arzând-o.

– Poate că șeful o să te accepte pe tine, ca să-i plătești datoriile. Norocosul!

Leena înghiți cu greu și aproape că o rupse la fugă, lăsând în urmă râsul batjocoritor al celor doi. Nu se opri până nu ajunse la biseriștea abandonată de la marginea cartierului Algaraa Nouă. Își umplu gâfâind plămâni cu aer sub rămășiștele unei ferestre cu vitraliu, înconjurată de statuile celor cinci sfinți, ale căror trupuri de piatră erau pângărite de cuvinte stropite cu vopsea: „Sfinții nu ne văd“.

Ameninșarea Hainelor Negre o apăsa tare. Îl implorase pe Rami să nu se bată pentru bandă, știind că orice ban astfel câștigat nu le-ar fi garantat niciodată siguranșa, dar, ca întotdeauna, fraștele ei nu o ascultase.

Deși o dureau încheieturile, se forșă să meargă mai departe, mai disperată acum ca niciodată să găsească medicamentul.

În timp ce continua să-și croiască drum prin cartierul claustrofobic, cu acoperișurile lui de țigla înclinate și cu străzile pavate cu piatră, trebui să se oprească de încă două ori să se odihnească, frustată de nevoile propriului trup. Era bucuroasă că întunericul nopșii ascundea urâșenia închisorii Newtown – clădirea ameninșătoare care o privea indiferent în ce direcție s-ar fi îndreptat. Nu avea bani

să oprească o birjă și, nu pentru prima oară, Leena detestă faptul că locuinșa ei era acolo unde era. Aproape de docuri și de piașta veche, cartierul Algaraa Nouă era nu doar o cacofonie constantă de zgomote și de cântece de beșie, era și cel mai îndepărtat de Cartierul de Nord al clasei mijlocii înștărite, unde se afla cabinetul domnului St. Silas.

Îi trebuira ore ca să ajungă la destinașie.

În Cartierul de Nord, casele erau mult mai respectabile, înconjurată de porșii vopsite în negru și tufe dese de trandafiri. Ridicându-se pe trei niveluri, fiecare casă păstra o urmă de grandoare. Leena știa că, deși aristocrașii nu locuiau aici, preferând să se adune în mult mai exclusivistul cartier Maybury, mulșii dintre comercianșii de clasă mijlocie își construiera aici casele copiind arhitectura nobilimii. Leenei i se părea dezorientant să vadă stiluri atât de vechi reproduse în moduri atât de moderne.

Cartierul poate că era fermecător în timpul zilei, dar noaptea felinarul arunca umbre pe străzile curate, distorsionând formele și creând feșe acolo unde nu exista nici una. Nu o dată, Leena se opri brusc, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, doar ca să se pomească uitându-se la un copac sau la o cutie poștală.

Când, în sfârșit, ajunse la cabinetul Sfântului, inima îi galopa în piept.

Era o clădire surprinzător de discretă – prea imaculată pentru o afacere atât de sordidă. De ambele părșii, casele erau goale, cu un anunș cu „De vânzare“ scârșând în bătaia vântului. Cabinetul nu avea nici un fel de reclame țipătoare, treptele erau măturate, ușă proaspăt vopsită. Exista o singură pancartă atârnată, pe care scria: „Domnul St. Silas, inchizitor“.

Leena înghișii, simșindu-șii gâtul uscat.

Inchizitor.

„Simte minciuna.“

Bātu cu putere în ușă.

Nici un răspuns.

Încercă iar și iar, până când simșii că o dureau încheieturile. Apoi zgâșțai clanșa.

Ușa era închisă.

Evident, la ora asta din noapte! Cum putuse să fie atât de proastă? Venise prea târziu. Frica o ținuse în loc. Acum, frica avea să semneze certificatul de deces al fratelui ei.

„Nu!“ Mătură cu privirea strada pustie. Apoi strigă:

– Mi-ai luat totul! Dă-mi ceva înapoi! Du-mă la Sfântul Tăcerii! Nimic nu se mișcă. Te rog! șopti Leena.

Apoi își lăsă capul într-o parte, ca și cum ar fi întrezărit o mișcare, deși oricine ar fi privit pe fereastră în acea clipă nu ar fi văzut decât o față singură în mijlocul străzii.

Se puse din nou în mișcare, îndreptându-se acum spre spatele cabinetului. Acolo, o casă era atașată de clădire, cu tot cu un grajd și o curte micuță, pietruită, înconjurată de copaci elegant toaletati. Leena mai bătu o dată la ușa din spate, înfiorându-se când simți durerea din încheieturi.

După încă un minut de așteptare încordată, ușa se deschise. În prag stătea o femeie, cu un șorț impecabil, apretat, legat peste o rochie neagră simplă. Lumânarea din mâna ei pâlpâia, scaldându-i în lumină fața cu unghiuri ascuțite. Leena făcu un pas înapoi – *ochii ăia!* Preț de-o clipă, ar fi putut să jure că irisurile negre ale femeii înghițeau cu desăvârșire albul.

Leena făcu un efort să-și potolească panica, spunându-și că nu era ne bună. Ochii femeii erau acum perfect normali, fusese doar un joc al umbrelor.

– Am venit să-l văd pe Sfânt, zise Leena, mai încrezătoare decât se simțea.

Vocea femeii nu trăda nici o emoție.

– Ce treabă aveți cu el?

– Vreau să-i împărtășesc un secret, răspunse ea, chiar mai tare de data asta.

– Stăpânul nu este disponibil. Femeia dădu să închidă ușa. Întoarceți-vă în timpul programului!

Leena își împinse umărul în deschizătura îngustă.

– N-o să te ierte dacă mă lași să plec.

Leena știa că era o afirmație bizară – mai ales că venea din partea unei fetișcane, așa ca ea. Șalul îi era prea zdrențuit pentru răcoarea toamnei și cămașa avea o gaură făcută de o scânteie care sărise în acea dimineață, când stătuse prea aproape de foc. Totuși, femeia păru să o ia în considerație. Privi chipul plin de speranță flămândă al Leenei și, după câteva clipe de deliberare, îi făcu semn să o urmeze.

Leena încercă să-și potolească respirația șuierătoare în timp ce o urmă pe femeie pe coridorul lung, cu podea strălucitoare din lemn, cu toate sfeșnicile aprinse, de parcă ar fi urmat o petrecere. St. Silas avea, pesemne, o mulțime de bani.

Femeia se opri în fața unei uși închise.

– Numele dumneavoastră?

– Leena Al-Sayer.

Femeia se strecură înăuntru ca s-o anunțe. Leena nu auzi decât voci înfundate, urmate de o muștrare aspră. Fără să fie nevoie să i se mai spună, știa deja că avea să fie aruncată înapoi în stradă.

Disperarea îi urcă în gât, sufocând-o. Fără să stea să se mai gândească, năvăli pe ușă, o împinse laoparte pe femeie și se rostogoli pe podea. O mână o trase în spate și, când își răsuci trunchiul, Leena o văzu pe servitoare strângându-i umerii. Se zbătură amândouă și Leena nu ezită să-și arunce întreaga greutate asupra acelei femei impunătoare pentru a o doborî și a se elibera.

Cuvintele i se rostogoleau în cascadă pe gură:

– O să vă pară rău dacă nu mă primiți, domnule. Secretul meu este... este – *dă-mi drumul!* – unul cum n-o să mai auziți vreodată.

Un cuvânt aspru îi întrerupse turuiala și mâinile femeii o eliberară.

Leena se duse țintă în spatele încăperii, în dosul unui fotoliu, agățându-se de unul dintre numeroasele rafturi înșirate pe perete, dar nu era nevoie. Femeia plecase deja.

Era singură cu Sfântul Tăcerii.

Vălul de ceață neagră i se ridică treptat de pe ochi și avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină. Îi clănțăneau dinții. „De ce este atât

de frig în camera asta?“ Focul duduia în șemineu, dar nu reușea să disperseze câtuși de puțin răcoarea.

Calmându-se, Leena se întoarce în cele din urmă spre el – domnul St. Silas.

Fu surprinsă să vadă că era tânăr, poate doar cu trei sau patru ani mai mare decât ea. După zvonurile pe care le tot auzise despre el în ultimii opt ani, se așteptase la o fiară cu dinți ascuțiți. La un monstru în costum impecabil. De unde îl privea acum, era conștientă și că era un bărbat frumos – altă surpriză. Dar nu era genul de frumusețe liniștitoare. Totul la el evoca o senzație brutală de tumult – o singură privire și era de ajuns ca să te intimideze. Chiar și ochii lui grei și întredeschiși, deopotrivă distanți și disprețuitori, ascundeau o vigilență ascuțită.

Stătea nonșalant așezat la un birou din lemn de stejar, o siluetă impresionantă, cu părul negru și gura strânsă într-o linie severă, cu un dosar în mâna acoperită de mănușă. Singurul semn de dezordine în imaginea lui era lavaliera lărgită la gât; altminteri, era îmbrăcat impecabil.

– Ce chestiuni mă tulbură în toiul nopții?

Tonul lui era lejer, aproape conversațional – și avu efectul scontat de a o îngheța pe Leena până-n măduva oaselor.

Nu se ridicase când intrase în încăpere, așa cum era obiceiul locului, nici nu o invitase să ia loc. În schimb, o privea lung, contemplând-o, bătând cu degetul mare ritmul într-un ceasornic de buzunar pe care-l avea prins la piept. Tăcerea se întinse; nu părea să-l deranjeze.

– Am un secret, repetă Leena, când nu mai putu îndura tăcerea.

– Cu toții avem.

Frustrată, spuse:

– Am un secret de vânzare.

– Ah, zise el, ridicând ușor din sprâncene.

Leena simți cum o cuprinde groaza când nu continuă.

– Sunteți domnul St. Silas, negustor de secrete?

– Sunt *acel* St. Silas, dar nu înțeleg de ce ai crede că secretul tău ar putea prezenta vreun interes pentru mine – mai ales la ora asta, zise el cu voce melodioasă, cu accent cultivat.

Leena se întrebă dacă își angajase profesori de dicție, căci altfel cum ar fi putut un simplu negustor de secrete să vorbească pe un ton atât de distins? Toți negustorii cu care avusese ea contact vorbeau cu același accent ca ea, fiindcă de cele mai multe ori crescuseră pe aceleași străzi, înainte să-și facă noua avere.

– Nu puteam să aștept până dimineață. Fratele meu nu e bine. Are tusea coșarului și am auzit despre abilitatea dumneavoastră de a îndeplini dorințe imposibile ca preț pentru secrete. Nu-mi permit să cumpăr medicamente...

– Există alternative mai ieftine.

– Le-am încercat, dar tot moare, răspunse sec Leena, fără să-și desprindă privirea dintr-a lui. Tata mi-a interzis să vin să vă văd cu câțiva ani în urmă...

– Un om înțelept.

– ... Dar nu mi-aș fi vândut niciodată secretul pentru nimic mai puțin, spuse ea, cu mai multă fermitate decât simțea. Secretul meu are putere.

Din nou, începu să vadă puncte care i se învârteau în față și închise ochii ca să alunge amețea. Când îi deschise iar, văzu că St. Silas se oprise din bătut cu degetul în ceas și o privea acum intens.

– O viață este un preț mare, zise el după o pauză îndelungată.

Apoi scoase un pergament gol și începu să scrie. Îl împinse spre ea după ce termină, și Leena, în ciuda ameteții îngrozitoare, se apropie cu pași siguri ca să-l vadă.

Domnul Bram St. Silas îi va oferi o doză de medicament domnișoarei Leena Al-Sayer la achiziționarea secretului acesteia, dacă domnul St. Silas va considera că merită, după investigarea autenticității secretului. Domnișoara Al-Sayer mărturisește din proprie voință, ținând seama de orice disconfort emoțional care ar putea apărea ca urmare